

Egipetul

Mihai Eminescu

Nilul mișcă valuri blonde pe câmpii cuprinși de maur,
Peste el cerul d-Egipet desfăcut în foc și aur;
Pe-al lui maluri gălbii, șese, stuful crește din adânc,
Flori, juvaeruri în aer, scăpesc tainice în soare,
Unele-albe, nalte, fragezi, ca argintul de ninsoare,
Alte roșii ca jeratec, alte-albastre, ochi ce plâng.

Și prin tufele de mături, ce cresc verzi, adânce, dese,
Păsări îmblânzite-n cuiburi distind penele alese,
Ciripind cu ciocu-n soare, gugiuindu-se cu-amor.
Înecat de vecinici visuri, răsărit din sfinte-izvoară,
Nilul mișcă-lui legendă și oglinda-i galben-clară
Către marea liniștită ce îneacă al lui dor.

De-a lui maluri sunt unite câmpii verzi și țări ferice;
Memfis colo-n depărtare, cu zidurile-i antice,
Mur pe mur, stâncă pe stâncă, o cetate de giganți -
Sunt gândiri arhitectonici de-o grozavă măreție!
Au zidit munte pe munte în antica lor trufie,
I-a-mbrăcat cu-argint ca-n soare să lucească într-un lanț

Și să pară răsărită din visările pustiei,
Din nisipuri argintoase în mișcarea vijeliei,
Ca un gând al mării sfinte, reflectat de cerul cald
Ş-aruncat în depărtare... Colo se ridică trufașe
Și eterne ca și moartea piramidele-uriașe,
Racle ce încap în ele epopeea unui scald.

Se-nserează... Nilul doarme și ies stelele din strungă,
Luna-n mare își aruncă chipul și prin nori le-alungă.
Cine-a deschis piramida și-năuntru a intrat?
Este regele: în haină de-aur roș și pietre scumpe,
El intră să vad-acolo tot trecutul. - I se rumpe
Al lui suflet când privește peste-al vremurilor vad.

În zadar guvernă regii lumea cu înțelepciune,
Se-nmulțesc semnele rele, se-mpuțin faptele bune;
În zadar caut-al vietii înțeles nedezlegat.
Iese-n noapte... și-a lui umbră lungă-ntins se desfășoară
Pe-ale Nilului lungi valuri. - Astfel pe-unde de popoară
Umbra gândurilor regii se aruncă-ntunecat.

Ale piramidei visuri, ale Nilului reci unde,

POEZII ONLINE

Ale trestiilor sunet ce sub luna ce pătrunde
Par a fi snopuri gigantici de lungi sulițe de-argint,
Toat-a apei, a pustiei și a nopții măreție
Se unesc să-mbrace mândru veche-acea împărătie,
Să învie în deșerturi șir de visuri ce te mint.

Râul sfânt ne povestește cu-ale undelor lui gure
De-a izvorului său taină, despre vremi apuse, sure,
Sufletul se-mbată-n visuri care-alunecă în zbor.
Palmii risipiți în crânguri auriți de-a lunei rază,
Nalță zveltele lor trunchiuri.- Noaptea-i clară, luminoasă,
Undele visează spume, cerurile-nșiră nori.

Și în templele mărețe, colonade-n marmuri albe,
Noaptea zeii se preumblă în vestmintelete lor dalbe,
Și al preoților cântec sună-n harfe de argint;
Și la vântul din pustie, la răcoarea nopții brună,
Piramidele din creștet aiurind și jalnic sună
Și sălbatec se plâng regii în giganticul mormânt.

În zidirea cea antică, sus în frunte-i turnul maur.
Magul priivea pe gânduri în oglinda lui de aur,
Unde-a cerului mii stele ca-ntr-un centru se adun.
El în mic privește-acolo căile lor tăinuite
Și cu varga zugrăvește drumurile lor găsite:
Au aflat sămburul lumii, tot ce-i drept, frumos și bun.

Și se poate ca spre răul unei ginti efeminate,
Regilor pătați de crime, preoțimeei desfrâname,
Magul, paza răzbunării, a citit semnul întors;
Ş-atunci vântul ridicat-a tot nisipul din pustiuri,
Astupând cu el orașe, ca gigantice siciuri
Unei finti ce fără viață-ngreuia pământul stors.

Uraganu-acum aleargă pân' ce caii lui îi crapă
Și în Nil numai deșertul nisipul și-l adapă,
Așternându-l peste câmpii cei odată înfloriți.
Memfis, Teba, țara-ntreagă coperită-i de ruine,
Prin deșert străbat sălbatec mari familii beduine,
Sorind viața lor de basme pe câmpie nisipiți.

Dar ș-acum turburând stele pe-ale Nilului lungi unde,
Noaptea flamingo cel roșu apa-ncet, încet pătrunde,
Ş-acum luna argintește tot Egipetul antic;
Ş-atunci sufletul visează toat-istoria străveche,
Glasuri din trecut străbate l-a prezentului ureche,
Din a valurilor sfadă prorociri se aridic.

POEZII ONLINE

Ş-atunci Memfis se înalță, argintos gând al pustiei,
Închegare măiestrită din suflarea vijeliei...
Beduini ce stau în lună, o minune o privesc,
Povestindu-şi basme mândre îmbrăcate-n flori şi stele
De oraşul care iese din pustiile de jele;
Din pământ şi de sub mare s-aud sunete ce cresc.

Marea-n fund clopoate are care sună-n orice noapte;
Nilu-n fund grădine are, pomi cu mere de-aur coapte;
Sub nisipul din pustie cufundat e un popor,
Ce cu-orașele-i deodată se trezeşte şi se duce
Sus în curtile din Memfis, unde-n săli lumină luce;
Ei petrec în vin şi-n chiot orice noapte pân-în zori.